

Nummer af dette Blad fra 20. Marts, hvor man i meget stærke Ord tager Taarbækkerne i Forsvar, hvor man i meget stærke Ord gaar angrebsvis til Værks mod de militære Autoriteter, for at de ville forstyrre den Idyl, som nu er derude i denne dejlige By, at de nu ville benytte 60 Tdr. Land af Dyrehavens skønneste Parti, det var at betragte som en Ulykke, men dog var det næsten værre med Usikkerheden derude i den blomstrende Villaby, hvor om Sommeren Tusinder af Københavnerne søge Hvile og Rekreation — og saa kommer en lang, drastisk Skildring af de nervøse Mennesker, og hvad de ville blive udsatte for, de ville selvfølgelig forlade Pensionaterne, og der vil afstedkommes mangfoldige Besørligheder. Jeg maatte dog være tilbøjelig til at tro, at naar et Blad som „Politiken“ skriver noget saadant, saa menes der noget med det, og jeg maatte være berettiget til at tro, naar jeg hørte Folketingsmanden fra Lyngby (Wilmann), der ogsaa repræsenterer Taarbæk By, og naar jeg hørte Folketingsmanden for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) i meget stærke Ord tage Taarbækkerne i Forsvar, at der var Mening i de Herrers Tale. Men det viste sig altsaa, at det kun var en opskræmt Fantasi. Der stod intet bag ved af alvorlig Interesse, heller ikke for Taarbækernes Vedkommende. Nu vil det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Brandes) føre det over paa det Parti, jeg tilhører, og mener, at det er dette Parti, der alene har Skylden for, at der ikke bliver noget af denne Sag. Nej, saaledes slipper det ærede Medlem ikke fra det. Det ærede Medlem siger, at Finansudvalget i Folketinget har været ude at se paa Forholdene paa nært Hold, og saa sagde det ærede Medlem ikke een, men to Gange, at det endte med en Frokost. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem er ked af, at han ikke var med til denne Frokost; hvis det er Tilfældet, beklager jeg, at det høje Landsting ikke har ønsket at gøre Turen til Taarbæk med, enten ved et Udvalg eller ved indflydelsesrige Medlemmer, saa skulde det selvfølgelig være blevet modtaget fra min Side med samme Velvillie som Folketingsudvalget. Eller er det maaske, fordi det ærede Medlem ikke regner en Frokost for noget og mener, at det hellere skulde have været en Middag? Vi maa dog huske, at vi leve under Forhold, hvor vi alle skulle spare, og at Forsvarsministeren i saa Henseende maa foregaa med et godt Eksempel. Naa, vi endte

i øvrigt ikke med Frokosten, men i Folketingets Udvalg; der endte Sagen med, at de Mænd, der havde talt de stærkeste Ord, Repræsentanterne for Socialdemokratiet og for det radikale Venstre, frafaldt alle Tilbøjeligheder i Retning af at imødekomme mit Ønske om at stemme for Fortets Flytning. Jeg har sagt, at der var kun eet Sted, man kunde flytte det hen; da man ikke kunde flytte det mod Nord for ikke at isolere det, kunde man kun flytte det op imod den slesvigske Sten; og det vilde ikke forandre Fortets Karakter. Men da der ingen Tilbøjelighed viste sig dertil hos de Medlemmer, der havde rejst Sagen og gjort et meget stort Spørgsmaal ud af den og brugt de stærkeste Ord baade mundtligt her i Rigsdagen og i Pressen, da det viste sig, at der ikke var nogen Alvor i den Tale og i de Skrivelser, som gik om denne Sag, var det ganske naturligt, at det Parti, jeg tilhører, ikke fandt sig foranlediget, lige saa lidt som jeg har fundet mig foranlediget, til at stille noget Forslag. Disse Bemærkninger skylder jeg det ærede Medlem, der saa varmt har interesseret sig for det Parti, jeg har den Ære at tilhøre.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Piper: Da der under Forhandlingen i dette høje Ting er rejst stærke militære Indvendinger mod dette Forts Beliggenhed, og da der under Forhandlingen i Folketinget er fremkommet vægtige Anker, set fra den civile Befolknings Side, om den projekterede Beliggenhed for dette Fort, vil jeg anse det for det retteste, at disse Spørgsmaal blive tagne under nærmere Overvejelse i et Udvalg af dette Ting, og jeg vil derfor tillade mig at foreslaa, at Sagen henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 156 af 27. Maj 1908 om nye Jernbaneanlæg m. v. (Varde-Grindsted-Banen.)